

עת"א 19193/02/21 - ינון אלי'ה ראובני נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים,מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 19193-02-21 ראובני(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

לפני	כב' השופטת רננה גלפז מוקדי
עותר	ינון אלי'ה ראובני (אסיר)
נגד	
משיבים	1.שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2.מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירת אסיר (להלן: "המבקש") הנוגעת להחלטה למנוע מן האסירים יציאה לחצר בימי החורף בזמן גשם או כאשר החצר רטובה.

המבקש מלין על נוהל אשר לטענתו קיים אך ורק במתקן הכליאה צלמון, שם הוא מוחזק כיום ולפיו, כל אימת שהחצר רטובה, אם בזמן גשם אם לאחריו, נמנע מן האסירים לצאת לטיול בחצר בניגוד לכל מתקן כליאה אחר. המבקש טוען כי לא יעלה על הדעת כי לאורך כל תקופת החורף, יימנע מן האסירים לצאת להתאוורר בחצר, בדיוק מאותם טעמים שאין המשיבים מונעים מהאסירים לעשות שימוש במקלחות בטענה לסכנת החלקה. מכאן העתירה.

המשיבים טענו בתגובתם כי המדובר באסיר בטחוני המרצה עונש מאסר של 68 חודשים החל מיום 11.7.15. לטענת המשיבים המדובר בעתירה שהוגשה בתאריך 9.2.21 הנחזית להיות עקרונית, אולם משעה שהמבקש עתיד להשתחרר בימים הקרובים ביום 10.3.21, הרי שמדובר בעתירה תיאורטית. בנוסף, נטען כי אין המדובר בתקיפה של החלטה מנהלית, מאחר והמבקש כלל לא מיצה את ההליך המנהלי ולא פנה בתלונה לגורמים המוסמכים לכך ולכן דין העתירה להימחק על הסף.

לעצם העניין, טענו המשיבים כי אכן סעיף 11(ג)6 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971, קובע כי אסיר יהיה זכאי "להליכה יומית באוויר הפתוח, בתנאים ובמועדים שיקבעו בתקנות; זכות זו ניתנת להגבלה מטעמים של שמירה על שלומו של האסיר", אולם בימים הבודדים שהם רווי גשם, לצורך שמירה על בריאותם ושלומם של האסירים, נמנעת מהם היציאה לחצר. המשיבים טוענים כי המבקש לא הצביע על פגם כלשהו בשיקול הדעת או בהחלטה ומטעם זה אין הצדקה להתערב בה.

בדיון חזר המבקש על טענותיו והוסיף כי תנאי השהייה שלו בבית הסוהר קשים ומניעת היציאה לחצר מקשה עוד יותר.

עמוד 1

המבקש טען כי העתירה היתה מוכנה להגשה במשך זמן רב, אלא שהגורמים במתקן הכליאה ביקשו כי ימתין בטענה כי הנושא מטופל, כך שלמעשה, התעכבה הגשת העתירה לאחר שהמבקש ניסה לפעול בערוצים המקובלים למיצוי ההליך המנהלי.

המשיבים טענו כי בניגוד לטענת המבקש, הוא אינו מוחזק בתנאי הפרדה קשים, אלא באגף התורני, שם יש לאסירים יותר זכויות מאשר לאסירים המוחזקים בהפרדה. בנוסף הציגה ב"כ המשיבים במהלך הדין תצלומים של האזורים הציבוריים אליהם מתאפשרת יציאה במהלך אותם ימים גשומים בהם נאסרת היציאה לחצר והפנתה לכך שהמדובר באזור מרווח ומואר. המשיבים חזרו על האמור בתגובתם לפיו לא נפל פגם בשיקול הדעת של הגורמים המוסמכים במתקן הכליאה וכי המדובר בהחלטה סבירה ומידתית ביותר אשר נטלת בחשבון שיקולים רבים ונתנה משקל מכריע לשלומם ובטיחותם של האסירים.

אחר שעיינתי בכתבי הטענות ושמעתי את הצדדים הגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות.

מבלי להידרש לטענה בדבר עיתוי הגשת העתירה ביחס למועד שחרורו הקרוב של המבקש, בחינת העתירה עניינית, מובילה למסקנה כי המבקש לא הצביע על טעם כלשהו המצדיק התערבות בהחלטת המשיבים.

מבלי להקל ראש בחשיבות היציאה לחצר, לא מצאתי פגם בהחלטה לאסור זאת בימי גשם, על מנת להגן על אוכלוסיית האסירים ולמנוע פגיעה בגוף בשל החלקה. התרשמתי כי האזור הציבורי שבו מותרת השהייה באותם ימים גשומים הוא מרווח ויש להצר על כך שהמבקש בחר שלא להזכיר כי מתאפשר לאסירים לשהות באזור זה בימי גשם, כך שבניגוד לרושם הנוצר, המבקש אינו סגור בין ארבעת קירות חדרו באותם ימים.

לא מצאתי כי נפל פגם בשיקול דעתם של הגורמים המוסמכים במתקן הכליאה בו מוחזק העותר כאשר התקבלה ההחלטה, לאחר בחינת השיקולים השונים, לאסור יציאה לחצר כאשר היא רווית מים ולכן אני מורה על דחיית העתירה.

פסק הדין יועבר לב"כ הצדדים ולעותר בעצמו.

ניתן היום, כ' אדר תשפ"א, 04 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.